

20/12/2025

Το Γ' Ιερατικό Συνέδριο στην Μητρόπολη Χίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Μία επί πλέον σπουδαία σε οργάνωση και περιεχόμενο πνευματική ευκαιρία εδόθη στον Ιερό Κλήρο της Χίου με την πραγματοποίηση του από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χίου, Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκο καθιερωθέντος ανά διετίαν, Γ' Ιερατικού Συνεδρίου στο "Κουκουνάρειο" Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Παναγίας Λατομιτίσσης Χίου, την Παρασκευή 19 Δεκεμβρίου 2025, με θέμα: "Οριοθέτηση της Χριστιανικής Πίστεως: Δοξασίες και Κακοδοξίες".

Μετά την τέλεση της Θείας Λειτουργίας στον Ενοριακό Ιερό Ναό Παναγίας

Λατομιτίσσης και την Εναρκτήριο Ακολουθία στο Πνευματικό Κέντρο, ήρχισαν οι εργασίες του Γ΄ Ιερατικού Συνεδρίου με την συμμετοχή όλου του Ιερού Κλήρου της Χίου και με πρώτον Εισηγητήν τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χίου, Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκο, ο οποίος, με αγιογραφική και αγιοπατερική τεκμηρίωση, ανέλυσε το θέμα: “Και παν πνεύμα ο μη ομολογεί τον Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού ούκ εστι” (Α΄ Ιωάννου 5,3). Ο Σεβασμιώτατος ιδιαίτερα ετόνισε ότι ο προσδιορισμός “Ορθοδοξία” δεν είναι επαρκής για την οριοθέτηση της πίστεως, αφού και άλλοι προσανατολισμοί και δοξασίες μπορούν να χρησιμοποιούν τον όρο σύμφωνα με τα πιστεύω τους. Εμείς πρέπει οριοθετώντας την πίστη μας να τονίζουμε την ορθόδοξη χριστιανική θεολογία.

Ο Χριστός είναι η βάση και το περιεχόμενο της πίστεώς μας και καμιά αναφορά σ’ αυτήν δεν έχει ουσία και νόημα χωρίς τον Χριστόν. Ανέφερε δε ως χαρακτηριστικό παράδειγμα τις ευχές των ημερών, ότι δεν μπορούμε να λέμε “Καλές Γιορτές”, αλλά “Καλά Χριστούγεννα”! Να ακούγεται και να τονίζεται ο Χριστός. Μάλιστα αυτές τις ημέρες με την Διευθύντρια της Β΄/βάθμιας Εκπαίδευσης την Ελλογιμωτάτη κ. Ευτυχία Μ. Βλυσίδου περιερχόμεθα τα Σχολεία μας και προσφέρουμε στα παιδιά της Α΄ Γυμνασίου την Καινή Διαθήκη, με κείμενο και μετάφραση, ώστε να έχουν αυτό το ανυπολόγιστης αξίας δώρο και να το μελετούν σ’ όλη τους τη ζωή. Προανήγγειλε δε την από της αρχής του νέου έτους ενημέρωση των Αρχιερατικών Επιτροπών επί των Αιρέσεων, ώστε κατά δίμηνο να καταρτίζουν τους Ιερείς των Επιτροπειών τους, ιδιαίτερα για τις νέες αιρέσεις.

Ακολούθησε η Β΄ εισήγηση από τον Γενικό Αρχιερατικό Επίτροπο Πρωτοπρ. του Οικουμ. Θρόνου κ. Δημήτριο Κ. Γεόμελο, ο οποίος παρουσίασε το θέμα “Μάρτυρες του Ιεχωβά”. Κλείνοντας ανέφερε:

“Σεβασμιώτατε, άδελφοί μου!

Πρέπει σ’ αυτό τό σημείο νά τονίσουμε, ότι ή Όρθόδοξη Ποιμαντική ποτέ δέν χρησιμοποίησε τά δόγματα καί τούς Ιερούς Κανόνες τής Έκκλησίας ως “κανόνια”, γιά νά σκοτώσει τόν άνθρωπο. Τά χρησιμοποίησε μόνο ως ίαματικά μέσα. Ώς τρόπους θεραπείας. Η ποιμαντική άγωνία γιά τήν εύρεση καί τήν σωτηρία τών άπολεσθέντων προβάτων ποτέ δέν επέτρεψε διαβαθμίσεις στήν έννοια τής Όρθοδοξίας. Δέν ύπάρχει όρθοδοξία super καί όρθοδοξία άπλή. Ύπάρχει μόνο “ή άπαξ παραδοθεισα τοίς άγίοις ΜΙΑ πίστις”.

Ἡ ὀριοθέτηση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως δέν μπορεῖ νά μοιάζει μέ ποδοσφαιρικό ἀγῶνα, ὅπου μετράμε τά τέρματα πού βάλαμε στούς αἰρετικούς. Καί εἶναι ἀξιοσημεῖωτο ὅτι αὐτό τό κατάλαβαν καί κάποιοι ἀναρχικοί νεαροί καί ἔγραψαν σ' ἓνα τοῖχο τῶν Ἀθηνῶν τό εἰρωνικό μήνυμα “Εἰδωολάτρες-Χριστιανοί, 7-0”.

Ποτέ δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε τά λόγια τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὁ ὁποῖος καταδικάζοντας τήν ποδοσφαιροποίηση τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνα, λέγει: “ Οὐ γάρ νικῆσαι ζητοῦμεν, ἀλλά προσλαβεῖν ἀδελφούς, ὧν τῷ χωρισμῷ σπαρασσόμεθα”. Σκοπός μας δέν εἶναι νά φωνάζουμε “γκόλ” ἢ τούς “φάγαμε”. Σκοπός μας εἶναι νά ξαναφέρουμε τά παραστρατημένα ἀδέλφια μας στό σπίτι. Στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὅριοθέτηση τῆς πίστεως ποτέ δέν σημαίνει μισαλλοδοξία. “Ἄν γάρ μισήσης πῶς ἐπιστρέψεις ῥαδίως τόν πλανώμενον;” ρωτάει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καί κάπου ἄλλοῦ τονίζει: “Οὐκ αὐθεντίας δεῖ τῷ διδασκάλῳ μόνον ἀλλά καί προσηνείας πολλῆς”. Καί προσήνεια σημαίνει κατά τόν Χρυσορρήμονα Ἰωάννη ὅτι ὁ ποιμὴν διδάσκει ἀκόμη καί “τούς ἀντιδιατιθεμένους ἐν ἀνεξικακίᾳ καί πραύτητι”.

Αὐθεντία, λοιπόν, καί προσήνεια πρέπει νά συμβαδίζουν. Αὐθεντία καί προσήνεια εἶναι τά δύο χέρια τοῦ ποιμένου, μέ τά ὁποῖα ἐργάζεται γιά τή σωτηρία τῶν

ἀνθρώπων. Μέ τό ἓνα χέρι, τήν αὐθεντία, κρατάει τούς πασσάλους τοῦ φράκτη γερά στή θέση τους, γιά νά μή μετατεθοῦν τά ὄρια τῆς μάνδρας πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Χριστός. Καί μέ τό ἄλλο χέρι, τήν προσήνεια, ἀφ' ἑνός κρατάει τά ἐντός τῆς μάνδρας πρόβατα καί ἀφ' ἑτέρου βγάζοντας αὐτό τό χέρι καί ἔξω ἀπό τήν μάνδρα ἀγκαλιάζει καί ξαναφέρνει μέσα τά πλανημένα πρόβατά του.

Εὐχαριστῶ.”

Στη συνέχεια, ο Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Δημήτριος Φώτης, Γραμματεὺς της Ιεράς Μητροπόλεως, ἀνέλυσε το θέμα: “Παραθρησκευτικές Ομάδες ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ”, ὅπου ἀνέφερε:

“Σεβασμιώτατε, σεβαστοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες,

Εἶναι τιμὴ μου πὺ βρίσκομαι σήμερα ἐδῶ γιά νά μοιραστῶ μαζί σας κάποιες σκέψεις γύρω ἀπὸ ἓνα θέμα τὸ ὁποῖο εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρο καὶ κρίσιμο: «Παραθρησκευτικές ὁμάδες τῆς Νέας Ἐποχῆς».

Ἡ ἐποχὴ μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ ἔντονη πνευματικὴ ἀναζήτηση, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μιὰ ἐπικίνδυνη σύγχυση. Στὸ πλαίσιο αὐτό, οἱ παραθρησκευτικὲς ὁμάδες τῆς λεγόμενης Νέας Ἐποχῆς ἐμφανίζονται ὡς ἐναλλακτικὲς μορφὲς πνευματικότητας, ὑποσχόμενες εἰρήνη, αὐτογνωσία, θεραπεία καὶ ὑπέρβαση τῶν ὁρίων τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Ὅμως, πίσω ἀπὸ τὸ ἐλκυστικὸ προσωπεῖο τους κρύβεται μιὰ βαθιὰ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ὅπως ἔχει ἐπισημανθεῖ καὶ στὰ ἐπίσημα συνοδικὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ παραθρησκείας.

Ἡ Νέα Ἐποχὴ δὲν εἶναι μία συμπαγὴς ἰδεολογία, ἀλλὰ ἓνας ἀσαφὴς χῶρος, ὅπου συναντῶνται ἀνατολικὲς θρησκευτικὲς δοξασίες, ἀποκρυφιστικὲς πρακτικὲς, ψευδοεπιστημονικὲς μέθοδοι αὐτογνωσίας καὶ θεραπείας, μυστικισμός, ἀστρολογία καὶ διάφορες «ἐνεργειακὲς» ἀντιλήψεις. Πρόκειται γιά ἓναν σύγχρονο συγκρητισμό, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται τὴν ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀντικαθιστᾷ μὲ ἓναν αὐτοθεωτικὸ ἀνθρωποκεντρισμό, ὅπου ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται «θεὸς τοῦ ἑαυτοῦ του», ὅπως ἀναλύει καὶ ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνὸς στὶς μελέτες του περὶ παραθρησκείας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προειδοποιεῖ: «τὸ Πνεῦμα λέγει ῥητῶς ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων» (Α΄ Τιμ. 4,1). Ἡ προφητικὴ αὐτὴ φράση περιγράφει μὲ ἀκρίβεια τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας.

Στὸν χῶρο τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων τῆς Νέας Ἐποχῆς συναντοῦμε πλῆθος ἐκφάνσεων. Κάποιες προβάλλονται ὡς «γυμναστικὲς» ἢ «τεχνικὲς εὐεξίας», ὅπως ἢ γιόγκα καὶ ὁ διαλογισμός, ἐνῶ στὴν πραγματικότητά ἀποτελοῦν λατρευτικὲς

πρακτικές του Ἰνδουισμού καὶ του Βουδισμού, γεγονός που ἔχει ἐπισημανθεῖ ρητὰ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλες ομάδες κινοῦνται στὸν χῶρο τοῦ ἀποκρυφισμοῦ: μαντεῖα, ἀστρολογία, κάρτες ταρώ, ρέικι καὶ διάφορες μορφές ἐνεργειακῶν «θεραπειῶν», γιὰ τὶς ὁποῖες ὑπάρχει σαφῆς κριτικὴ στὴ σύγχρονη ὀρθόδοξη θεολογικὴ βιβλιογραφία.

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀπαγορεύει ρητὰ τέτοιες πρακτικές καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος, στὶς ἐπιστολές του περὶ μαντείας καὶ δεισιδαιμονίας, τὶς χαρακτηρίζει ὡς «ὑποταγὴν εἰς τὰ δαιμόνια».

Συναντοῦμε ἐπίσης ψευδοχριστιανικὲς ὀργανώσεις, οἱ ὁποῖες χρησιμοποιοῦν χριστιανικὴ ὀρολογία, μιλοῦν γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ φαινομενικὰ ἀντλοῦν ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, ἀλλὰ ἀρνοῦνται τὰ κεντρικὰ δόγματα τῆς πίστεως, ὅπως τὴν Ἁγία Τριάδα, τὴ θεότητα τοῦ Κυρίου, τὰ Μυστήρια καὶ τὴν ἀποστολικὴ Παράδοση. Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, στὸ ἔργο του «Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος», ὑπογραμμίζει ὅτι «οἰαδήποτε ἀλλοίωση τῆς θεανθρωπίνης ἀληθείας ὀδηγεῖ σὲ πνευματικὴ ἀπάτη».

Παράλληλα, ὁ νεοπαγανιστικὸς χῶρος προβάλλει μιὰ ἐξιδανικευμένη εἰκόνα τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς θρησκευτικότητας, μὲ στόχο συχνὰ τὴν ὑπονόμευση τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μᾶς ὑπενθυμίζει χαρακτηριστικά: «Ὅπου Χριστός, ἐκεῖ ἀνακαινισμός· οὐκ ἐπιστροφή εἰς τὰ παλαιά».

Ἡ ἐξάπλωση τῶν ὁμάδων αὐτῶν δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς κοινωνικὸ φαινόμενο, ἀλλὰ βαθὺ πνευματικὸ πρόβλημα. Ἡ ἐποχὴ μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ πνευματικὸ κενὸ καὶ ἀναζήτηση νοήματος, σὲ μιὰ κοινωνία ὅπου ὁ Θεὸς ἔχει παραμερισθεῖ.

Για ποιους λόγους ἐλκύονται οἱ ἄνθρωποι στίς ὀμάδες τῆς Νέας Ἐποχῆς; Κατὰ κανόνα, διότι ζητοῦν νόημα ζωῆς, ἐμπειρία, θεραπεία συναισθηματικῶν πληγῶν καὶ αἴσθηση κοινότητος. Οἱ ὀμάδες αὐτὲς προσφέρουν εὐκόλες «λύσεις», ψυχολογικὴ στήριξη καὶ ὑποσχέσεις ἐπιτυχίας, ὑγείας καὶ ἐσωτερικῆς γαλήνης, χωρὶς μετάνοια, χωρὶς Σταυρό, χωρὶς Ἐκκλησία καὶ χωρὶς Μυστήρια. Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς τόνιζε ὅτι ὅλες οἱ ἀνθρώπινες «σωτηρίες» ἔξω ἀπὸ τὸν Χριστὸ εἶναι φαντασίες.

Οἱ κίνδυνοι γιὰ τὴν ψυχὴ εἶναι σοβαροί. Οἱ ὀμάδες αὐτὲς παραμορφώνουν τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀκυρώνουν τὴ μοναδικότητα τῆς σωτηρίας ἐν Χριστῷ καὶ ὀδηγοῦν συχνὰ σὲ ψυχολογικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξάρτηση.

Ἡ ἀπάντηση τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ εἶναι φοβικὴ ἢ ἐπιθετικὴ, ἀλλὰ φωτισμένη, πατρικὴ καὶ θεραπευτικὴ. Ὁ Χριστὸς μᾶς ὑπενθυμίζει: «Ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰω. 14,6). Ἡ ἐνορία καλεῖται νὰ γίνῃ χῶρος ζωντανῆς κατήχησης καὶ σχέσης.

Ποιμαντικὰ, ἡ ἀντιμετώπιση τῶν παραθρησκευτικῶν ὀμάδων τῆς Νέας Ἐποχῆς ἀπαιτεῖ διάκριση, ἀγάπη πρὸς τὰ θύματα, οὐσιαστικὴ κατήχηση καὶ συνεργασία μετὶ τῆς ἐπίσημης δομῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως προτείνουν καὶ τὰ συνοδικὰ ποιμαντικὰ

κείμενα.

Ὁ ἱερέας ὀφείλει νὰ γνωρίζει βασικὰ στοιχεῖα γιὰ τὶς κύριες ὁμάδες ποῦ δραστηριοποιοῦνται στὸν χῶρο του, νὰ ἐνημερώνεται ἀπὸ σχετικὰ ἔντυπα, ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ διακρίνει τί κρύβεται πίσω ἀπὸ «οὐδέτερες» ὀνομασίες, ὅπως «κέντρο αὐτογνωσίας», «σχολὴ διαλογισμοῦ», «σεμινάρια ἐπιτυχίας». Δὲν χρειάζεται βέβαια κάθε ἱερέας νὰ γίνῃ «εἰδικός», ἀλλὰ νὰ ξέρεῖ ποῦ νὰ ἀπευθυνθεῖ γιὰ βοήθεια, ἐνημέρωση, ὑλικό, ἐνίοτε καὶ γιὰ νομικὴ στήριξη ὅταν προκύπτουν ἀκραῖα φαινόμενα.

Ἐμεῖς δὲν καταγγέλλουμε τὸν πλανημένο ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὴν πλάνη. Ὁ Χριστὸς «οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι» (Λουκ. 9,56). Τὰ μέλη τέτοιων ὁμάδων συχνὰ εἶναι πληγωμένα, ἀπογοητευμένα ἀπὸ ἀνθρώπινες σχέσεις, ἴσως καὶ ἀπὸ κακὴ ἐκκλησιαστικὴ ἐμπειρία. Χρειάζονται χῶρο νὰ μιλήσουν, νὰ ἀκουστοῦν, νὰ νιώσουν ὅτι δὲν ἀπορρίπτονται, ἀλλὰ καλοῦνται σὲ ἐπιστροφή.

Πολλὲς παραθρησκευτικὲς ιδέες βρίσκουν ἔδαφος σὲ ἐπιφανειακὴ γνώση τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως. Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ὑπάρχει ζωντανὴ ἐμπειρία Θείας Λατρείας, συχνὴ Θεία Κοινωνία μὲ προετοιμασία, ἐνοριακὴ κοινότητα, νεανικὲς συνάξεις, σοβαρὴ κατήχηση, ἡ γοητεία τῆς Νέας Ἐποχῆς ἐξασθενεῖ. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰω. 8,32) εἶναι καὶ ποιμαντικὸ πρόγραμμα.

Ἡ Ἐκκλησία προσφέρει τὴν ἀληθινὴν θεραπεία τῆς ψυχῆς μὲ τὰ ἱερὰ Μυστήρια, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἄσκηση. Ὅποιος ζεῖ μέσα σ' αὐτήν, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλες «πνευματικότητες». Ἡ ἀληθινὴ εἰρήνη καὶ χαρὰ βρίσκονται μόνο στὴ ζωντανὴ σχέση μὲ τὸν Χριστό.

Ἡ ποιμαντικὴ μας εὐθύνη εἶναι μεγάλη. Δὲν ἀρκεῖ νὰ καταγγείλουμε τὴν πλάνη· ὀφείλουμε νὰ δείξουμε τὸν δρόμο τῆς ἀλήθειας, ποῦ εἶναι Πρόσωπο: ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις» (Β' Θεσ. 2,15). Ἄς μείνουμε λοιπὸν σταθεροὶ στὴν Ὁρθόδοξη πίστη μας καὶ ἄς γίνουμε φῶς μέσα στὸν κόσμο ὁ ὁποῖος σκοτίζεται ἀπὸ ψευδοπνευματικότητες. Διότι μόνο ὁ Χριστὸς εἶναι «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον» (Ἰω. 1,9).

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά“.

Τέταρτος Εισηγητής, σύμφωνα με το πρόγραμμα του Συνεδρίου ήτο ο κ. Βασίλειος Άραπατσάνης, Θεολόγος, ο οποίος παρουσίασε το θέμα: “Πεντηκοστιανοί – Ευαγγελικοί”. Στο τέλος του λόγου του σημείωσε:

*“Σεβασμιώτατε,
σεβαστοί πατέρες,*

Από τα λίγα που αναφέραμε παραπάνω γίνεται φανερό το πόσο ακόμη περισσότερο οι Ευαγγελικοί και Προτεστάντες απομακρύνθηκαν από την Μια, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία και την σώζουσα αλήθεια που αυτή διαφυλάττει μέσα στην ιστορία. Ως συνέπεια αυτού είναι η απουσία της αγιαστικής Χάριτος των ιερών μυστηρίων που λαμβάνουμε μέσα στην Εκκλησία μας.

Και κατ’ επέκταση την απουσία του Αγίου Πνεύματος που συγκροτεί τον όλο Θεσμό της Εκκλησίας με κεφαλή τον Κύριο μας Ιησού Χριστό. Συνεπώς δεν μπορούμε να μιλάμε για Εκκλησία μέσα στον χώρο των Ευαγγελικών και Πεντηκοστιανών εφόσον οίδητοι στην πράξη αρνήθηκαν την Μία Εκκλησία και διασπάστηκαν σε πολλές γι’ αυτούς εκκλησίες, γι’ εμάς όμως εφόσον αποκόπηκαν από το ένα σώμα της Εκκλησίας με την μία κεφαλή τον Κύριον Ιησού Χριστό αποτελούν αιρέσεις και όχι εκκλησία

“

Ο Σεβασμιώτατος, στο τέλος, ευχαρίστησε τους ομιλητές και, αφού εξήγγειλε και άλλες δράσεις, ευχήθηκε επιτυχία στο Αντιαιρετικό έργο των Κληρικών μας, με την οριοθέτηση της πίστεώς μας, την κατάρτιση των πιστών και την επιστροφή των πλανεμένων προς σωτηρία ψυχών.

